

*Això diu
que era...*

LECTURES
PRIMÀRIA

3

J. A. Fluixà
Fina Girbés
Enric Lluch
M. Dolors Pellicer

Sergi no s'ho va poder aguantar. I és que Agustí no parava d'explicar que son pare era pintor de quadres i havia parlat amb moltes persones de la tele. I Castany repetia que sa mare havia escrit una novel·la gruixuda i havia aparegut moltes vegades als diaris. I tot això ho contaven quan Marcel·la estava davant!

Per això, aquell dia, Sergi ho va abocar a penes s'hi presentà la xiqueta.

–Mon pare és un espia –va mussitar.

Però Agustí, després d'escoltar-lo, va dir:

–Sí, home! Ton pare és carter, que jo l'he vist més de mil vegades amb el carret repartint cartes pel carrer.

Sergi va agafar tot l'aire per a replicar:

–Va vestit de carter perquè els espies han de dissimular.

Castany va arrufar les parpelles i va preguntar:

–I a qui espia?

Sergi va improvisar:

–Busca uns enemics ferotges, però encara no sap en quina casa viuen... Per això va disfressat de carter i va de casa en casa.

Les últimes preguntes les va fer Marcel·la.

–Ton pare té carnet d'espia? I porta pistola? I té aparells com els que ixen a les pel·lícules?

Sergi va continuar amb les improvisacions. El pare tenia carnet d'espia, però el tenia amagat en un lloc secret. No tenia pistola, però disposava d'una alarma especial per a posar-se en contacte amb el cap dels espies. I, a més, podia utilitzar vint micròfons de la grandària d'una agulla per a col·locar-los en les cases dels sospitosos.

Agustí va fer una ganyota.

–Jo no m'ho crec –va dir.

Però Marcel·la i Castany es van sentir intrigats.

–Ens agradaria veure com treballa d'espia ton pare.

Així que dissabte, a les onze del matí, van quedar a la placeta de les Moreres.

Van albirar el pare de Sergi a mitjan carrer Major. Duia el carret i parlava amb una senyora que portava una bossa de plàstic penjada de la mà.

–Si ens veu, deixarà de fer d'espia? –va preguntar Marcel·la.

–Això, segur –contestà Sergi, amagat darrere de la cantonada, sense saber per on escapolar-se d'aquell assumpte.

El pare s'acomiadà de la senyora de la bossa de plàstic i seguí vorera amunt arrossegant el carro. S'aturà davant de la porta d'una casa i premé el timbre. A continuació, va traure un paper, hi va escriure i, després de mirar a un costat i a l'altre, el va deixar caure a la bústia.

–Què ha fet? –va preguntar Castany.
 –Potser és la casa del cap dels espies –va mussitar Sergi–. I el meu pare deu haver deixat una nota amb el resultat de les investigacions.
 –Que guai! –va exclamar Marcel·la.
 Però Agustí va tornar a la seua.
 –Jo no m’ho crec.
 I, sense pensar-s’ho dues vegades, va eixir de l’amagatall i es va dirigir, més recte que un fil, en direcció al carter. Sergi, Castany i Marcel·la, després de la sorpresa inicial, seguien els seus passos.
 Agustí es va aturar tot just al costat del pare de Sergi. I, quan van arribar els tres companys, va preguntar:
 –Vosté és un espia de veritat?
 El carter va mirar atentament Agustí. Després, Castany, Marcel·la i el fill. Aquest es mirava les puntes de les sabatilles i tenia la cara més roja que una tomaca.
 El pare de Sergi va tardar una miqueta a contestar. I, quan ho féu, va xiuxiuejar:
 –Era un secret. Però ara ja és igual perquè hui mateix em jubile d’espia. A partir de dilluns seré, només, carter.
 A continuació, agafà el carret i continuà caminant vorera amunt.
 Abans de dinar, el pare va seure al costat del fill i li va dir:
 –La faena de carter és tan digna com qualsevol altra.
 Sergi va engolir el cap entre els muscles i va contestar amb un filet de veu:
 –Ja ho sé.
 El pare va passar la mà per damunt del cap del fill i, tot seguit, va esclatar a riure.

Llig i comprenc

1 Identifica quin és l’ofici real del pare de Sergi.

2 Relaciona.

Persona que es dedica a repartir als destinataris el correu postal.	• Pintor
Persona encarregada d’observar aquells de qui es vol saber les intencions.	• Espia
Persona que escriu obres de creació, especialment literària.	• Escriptor
Artista que es dedica a la pintura.	• Carter

3 Escriu V (vertader) o F (fals).

El pare de Sergi no era espia.	
El pare de Sergi utilitzava un carret per a treballar.	
La mare de Castany havia escrit una novel·la.	
El pare d’Agustí treballava de mecànic de cotxes.	

4 Escriu qui va dir cada frase.

- «Va vestit de carter perquè els espies han de dissimular.»
- «La faena de carter és tan digna com qualsevol altra.»
- «Si ens veu, deixarà de fer d’espia?»
- «I a qui espia?»
- «Ton pare és carter, que jo l’he vist més de mil vegades.»

5 Per què creus que Sergi va dir que son pare era espia?

6 Explica amb les teues paraules com acaba la història.

Diuen i contenen que fa un milió d'anys hi havia un ratpenat que es deia Maurici Cortés. Aquell ratpenat vivia al costat d'un riuet, dalt d'un arbre altíssim. A prop, hi havia uns altres arbres que donaven uns fruits molt saborosos. Es podria dir que Maurici Cortés vivia bé i menjava i bevia quan li venia de gust.

Però el ratpenat tenia una enveja que no li cabia dins de la pell. Sabeu per què? Doncs perquè els altres animals voladors tenien plomes de colors i ell només tenia uns pelets curts que li cobrien el cos.

Per això, un dia, es va pentinar, es va posar colònia de la bona i va anar volant més amunt dels núvols, a la casa del cap general dels animals del món.

–Senyor cap general –va dir–. Vull tenir plomes com la resta dels animals voladors.

–Ui, ui, ui! Vaig repartir totes les plomes i ara és l'hora que no me'n queda ni una.

El ratpenat Maurici Cortés es va posar més trist que un piano sense tecles. A més, va començar a plorar com si li arrancaren l'ànima a pessics.

Aleshores, el cap general dels animals del món va traure un flascó de vidre i li va recomanar que demanara una ploma a cadascun dels animals emplomats que trobara.

–Aquest flascó té un pegament màgic. Unta les plomes i apegate-les al cos.

Maurici Cortés va tornar a la terra i va començar a buscar els animals amb les plomes més boniques i lluentes.

–Dóna'm una ploma, colibrí, que m'ho ha dit el cap general.

–Dóna'm una ploma ben llarga, paó, que m'ha donat permís el cap general.

També en va demanar al tucà, al lloro, a l'abellerol, al puput, al faisà, a l'estruç... I amb el pegament del flascó s'apegà al cos les plomes que havia recollit.

A continuació, alçà el vol i se sentí més content que unes castanyoles.

–Mireu-me, mireu-me –deia mentre volava–. Ara sí que sóc un animal bonic.

Una setmana després, el ratpenat Maurici Cortés va començar a canviar de caràcter.

–Sóc l'animal més meravellós del món. Al meu costat, el colibrí és una caca de la vaca.

O:

–El paó, al meu costat, queda com un drap brut.

I tantes coses va dir i tant es va burlar que una comissió d'animals voladors va anar a parlar amb el cap general. I aquest, després d'escoltar la comissió, va decidir cridar Maurici Cortés.

–Diga'm.

–M'han contat que t'has fet més cregut que el rei de bastos de la baralla... –va començar dient el cap general.

–Enveja! Em tenen enveja! No entenen que sóc l'animal més bonic del món, el més lluent, el més elegant... I crec que vosté també em té una miqueta d'enveja –va comentar el ratpenat.

Aleshores, el cap general va decidir donar-li un bon escarment. Va traure un altre flascó màgic i li va explicar que contenia un líquid que podria transformar les plomes en rajos daurats coberts amb pedres precioses.

Ui! El ratpenat ni s'ho pensà. Agafà el flascó i abocà el contingut per damunt de totes i cadascuna de les plomes. A continuació, agafà el vol disposat a tornar a la terra.

Però, amb els primers aletejos, va perdre les plomes del paó, de l'estruc i del colibrí. Amb els segons aletejos, les de l'abellerol i les del puput. Al llarg del vol van ploure plomes des dels núvols, de manera que, quan Maurici Cortés tocà terra, les havia perdudes totes.

I abans que la resta dels animals se'n burlaren, es va amagar dins d'una cova fosca i, amb el temps, fins i tot va perdre el sentit de la vista per a no poder veure tots els colors que una vegada va tenir i va perdre per orgullós, vanitós i presumit.

Llig i comprenc

1 Marca la resposta correcta.

- De què tenia enveja el ratpenat?
 - ☐ De les plomes de colors de les altres aus.
 - ☐ Del so del cant de les altres aus.
- On vivia el cap general dels animals del món?
 - ☐ En un niu dalt d'una palmera.
 - ☐ Més amunt dels núvols.
- Què va fer Maurici Cortés abans d'anar a visitar-lo?
 - ☐ Es va pentinar i perfumar.
 - ☐ Es va vestir.

2 Relaciona i forma frases fetes.

- Més trist • que el rei de bastos de la baralla.
- Plorar • que un piano sense tecles.
- Més cregut • com si li arrancaren l'ànima a pessics.

3 Localitza, en la sopa de lletres, cinc animals que apareixen en la lectura.

A	P	I	L	U	J
B	F	A	I	S	A
E	R	U	I	X	V
L	L	O	R	O	R
L	T	R	E	C	S
E	Ç	W	P	J	Q
R	E	D	U	Y	S
O	C	P	P	J	E
L	Q	T	U	C	A
A	V	I	T	P	T

4 Copia els adjectius que descriuen Maurici Cortés.

solidari amable orgullós envejós burleta
cregut vanitós presumit modest generós

5 Creus que la història és real o fantàstica? Per què?

6 Explica quina lliçó aprén el ratpenat de tot el que li passa.